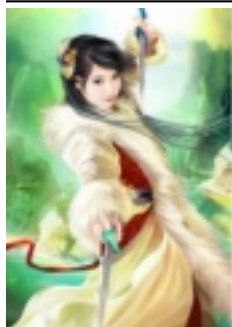

Hoa Giá Thích Khách

Contents

Hoa Giá Thích Khách	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22

Hoa Giá Thích Khách

Giới thiệu

Là câu chuyện tình giang hồ trái ngang giữa đôi tình nhân bọn họ khi nàng được giao nhiệm vụ phải

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-gia-thich-khach>

1. Chương 1

Ban đêm tĩnh lặng...

Trên mái ngói nóc nhà, chợt xuất hiện một bóng đen di chuyển rất nhanh, đang hướng đến gian toà nhà lớn, lên lút đi tới...

Dưới ánh trăng sáng, một bóng dáng với trang phục đen tuyền, thân mình xinh đẹp cùng với đường cong dịu dàng, trên mặt che một miếng vải đen, chỉ lộ ra một đôi mắt to trong trẻo và linh hoạt.

Hắc y nữ tử vô thanh vô tức tiến vào một gian phòng, sau đó lặng lẽ đi đến bên giường, con người đen nhín chầm chầm vào vị nam tử đang ngủ say trên giường...

“Nè, tỉnh dậy, tỉnh dậy đi.” >”< bị=“” quấy=“” rầy=“” nam=“” tử=“” chậm=“” rãi=“” mở=“” đôi=“” mắt=“” còn=“” nhập=“” nhem,=“” sau=“” đó=“” liền=“” biểu=“” lộ=“” một=“” thái=“” độ=“” kinh=“”>

“Á, đừng có lớn tiếng nha.” Hắc y nữ tử cảnh cáo.

“Người... người là ai?” “Người tốt thật là không nên biết ta là ai, ta mà nói ra sẽ hù chết người...”

“Người là mẫu đơn thích khách?” Con người trong suốt trợn tròn mắt: “Á! Người làm sao biết được vậy?” Nàng thật dễ dàng cung khai, khiến đối phương mới thật sự cảm thấy chuyện này hơi... bất đắc dĩ. (Song tỷ thật là, chưa đánh đã khai, đúng là không có khí phách làm thích khách mà TT_TT)

“..... Ta đoán!”

Nếu bị đoán trúng rồi thì cũng không có gì hay để mà giấu diếm nữa.

“Đúng vậy, ta là thích khách, giết người không chớp mắt Mẫu đơn, nhưng bất quá người cũng đừng sợ hãi nha, bởi vì ta sẽ không giết người đâu, ta đến để nói cho người biết, nếu muốn sống thì liền ngay lúc này cuộn gói chạy trốn đi nha!” >””o””< kiêu=“” song=“” song=“” ngồi=“” xỏm=“” xuống=“” tìm=“” kiếm=“” xung=“” quanh,=“” thích=“” khách=“” thì=“” không=“” được=“” để=“” người=“” ta=“” thấy=“” mặt=“” thật=“” a,=“” vì=“” thế=“” nên=“” khăn=“” che=“” mặt=“” bị=“” rơi=“” mất,=“” nằng=“” đành=“” quay=“” trở=“” lại=“” tìm=“”>

Khi nàng vội vàng quỳ trên mặt đất tìm đồ, không hề để ý đến những người đang giấu mình ở quanh đó, có người trốn sau thân cây, người thì ẩn thân trên mái hiên, người thì trèo lên tường như thằn lằn, duy nhất có một điểm chung là tất cả đều đang đổ mồ hôi lạnh, bởi vì không có ai nghĩ rằng thích khách sẽ quay trở lại...

“Hắc là nó rơi ở gần đây thôi chứ...?” Kiều Song Song trên mặt ảo não, không chú ý tới một bóng đen vô thanh vô tức thả miếng vải đen ở phía sau lưng của nàng.

Nàng vừa quay đầu lại, lập tức vui mừng.

“A, thì ra là ở đây, tốt quá...! Ô... kỳ quái nha, tại sao vừa rồi ta lại không phát hiện nhỉ?” Nàng nghi hoặc lắc lắc đầu, sau đó nhún vai: “Thôi kệ, miễn tìm ra được thì tốt rồi, hì hì!”

Đem miếng vải đen cột lại cho chắc trên gương mặt, sau đó nàng nhanh chóng trốn đi, trong miệng còn lẩm bẩm rằng mình thật may mắn a, vận khí thật là tốt, địch nhân một người cũng không có nha.

Khi nàng vừa rời đi khỏi, có người rút cục nhìn không được, thân hình rơi cái bịch xuống đất.

2. Chương 2

“Đại~~ gia~~.....” (=o=)

Một tiếng mềm mại khiến cho tâm dù cứng rắn như Vạn Lý Trường Thành cũng phải nhũn ra tiếng thảng vào lỗ tai của những nam nhân vừa bước vào cửa...

Không bao lâu, khắp nơi oanh oanh yển yển toàn bộ đều chạy đến vây quanh một vị đại gia ăn mặc xa hoa, vừa nhìn là thấy được đó chính là người mà các nàng thâm tương tư.

“Đại gia ~~ đã nhiều ngày không được gặp lại ngài rồi đó nha, chúng ta tưởng niệm ngài đến nỗi muốn chết luôn vậy à!”

“Đúng đó a! Đại gia, chúng ta vừa nhắc đến ngài đó, hôm nay không say là không được về đó nha!”

“Đại gia ~~ hôm nay ngài muốn ai bồi ngài a?!”

Vị đại gia đang bị lôi kéo kia tươi cười trả lời: “Hôm nay Tiểu Hồng bồi ta đi.”

“Cám ơn đại gia ~.”

Vừa nói xong, khoé mắt nhìn thấy có khách lại đến cửa, bọn nữ tử đôi mắt lập tức chuyển chú hướng cửa...

“Đại gia ~”

Thiên quyên lâu chính là kỹ viện nhất nhì của Hàng Châu, cô nương ở nơi này quả thật tư sắc kiêu diễm, da trắng môi hồng, chẳng những vậy mà công phu hầu hạ của các nàng phải nói là hoàn hảo, khiến cho các đại gia đây thất điên bát đảo, cam nguyện đem tiền muôn bạc vạn đến đây cầu hoan hưởng lạc...

Đừng nói đến công phu hầu hạ của các nàng, chỉ là gọi một tiếng đại gia, nghe được các nàng gọi là chân đã muốn nhũn ra.

Kiều Song Song xen lẫn vào trong đám nữ tử bên trong, bàn tay cầm quạt che khuất nửa khuôn mặt, đôi mắt đẹp lần lượt nhìn từ người này sang người khác, chứng kiến những tên nam nhân nhìn thấy nữ nhân là gương mặt liền chảy nước miếng, nàng thật sự không dám lĩnh giáo a. >””_o< nàng=“” có=“” gắng=“” tránh=“” thoát=“” miệng=“” của=“” đối=“” phương,=“” không=“” biết=“” có=“” thể=“” mắng=“” hấn=“” không=“” đây,=“” nhưng=“” trước=“” tiên=“” đành=“” phải=“” giả=“” vờ=“” đón=“” tiếp=“” hấn=“” mới=“” thôi,=“” nàng=“” tính=“” toán=“” đợi=“” khi=“” dụ=“” đối=“” phương=“” vào=“” phòng,=“” rồi=“” sẽ=“” đánh=“” hấn=“” bắt=“” tỉnh=“” sau=“” vậy...=“” -____-=“”>

Nàng vừa mới nghĩ như vậy, đột nhiên cả người bị một cỗ lực mạnh mẽ lôi đi ra ngoài, cả thân mình rơi vào một vòng ngực rộng lớn, nàng còn chưa biết người kia là ai, chỉ thấy một cây quạt trắng xuất ra ngăn trở kẻ háo sắc kia đuổi theo nàng...

“Thất lễ, ta đã bao nàng trước rồi!” Tiếng nói không cao không thấp, ấm áp cùng nho nhã.

Kiều Song Song kinh ngạc trừng mắt nhìn nam tử đang ôm mình, gương mặt tuấn mỹ tươi cười cúi đầu nhìn nàng nói: “Ta tìm nàng đã lâu, thì ra là chạy đến nơi này sao?”

Nàng ngơ ngác nhìn chằm chằm đối phương, vẻ mặt kinh ngạc, bởi vì nam nhân này chính là công tử nàng vừa thấy ở đại sảnh lúc này... >””

“Đúng vậy!” ^^ = Gương mặt tươi cười càng thêm chói mắt, miệng vừa định gọi tên nàng: “Kiều...”

Một bàn tay mềm mại vội vàng che miệng của hắn lại, nhanh chóng lôi hắn đến chỗ khác, nàng đá văng cánh cửa, không nói lời nào kéo hắn vào phòng, rồi đóng cửa lại...

Phi Lệnh Vũ tò mò nhìn chằm chằm gương mặt nàng khấn trương khoá cửa lại...

“Kiều cô nương, có chuyện gì mà cô nương lại kích động như vậy?”

“Suyt!” Nàng khấn trương dùng ngón trỏ đặt trên miệng ý bảo hắn đừng lên tiếng, vội vàng nghe ngóng xung quanh xem có ai hay nghe thấy bọn họ nói chuyện không...

Sau khi xác định không có ai nghe lén bọn họ, nàng mới chạy lại nắm vạt áo của hắn, kéo hắn lại gần nàng, rồi nàng thì thầm nói nhỏ với hắn, giọng của nàng nhỏ đến mức mũi của hai người gần như chạm phải nhau mới nghe được âm thanh: “Sao huynh lại ở đây vậy?”

“Ta mới là người nên hỏi cô nương vì sao lại ở nơi này mới đúng chứ!”

“Ta là vì... ..!” Không được, đây là chuyện cơ mật, vì thế nàng vội sửa miệng: “Không thể nói được, chuyện này nếu để người ngoài biết thì phải giết người diệt khẩu!”

“Cô nương là vì ám sát Phi Lãnh Nghê phải không?”

Nàng á khẩu không biết trả lời như thế nào, khoé môi co rúm: “Huynh như thế nào lại biết!”

“Ta đoán!”

Ai... tại sao khi không lại đoán chính xác như vậy làm cái gì chứ??? >””0”< so=“” với=“” nữ=“” nhân=“” còn=“” muốn=“” họa=“” thủy=“” hơn=“” gấp=“” vạn=“”>

Bất quá sinh tử cùng với diện mạo không liên quan với nhau, cho dù hắn xấu xí vô cùng nàng cũng không thể hạ thủ được...

“Sẽ không!” -__-

“Vậy thì có sao đâu!” Hấn cười thật đáng yêu... ^^=

“Huynh không hiểu rõ đâu, chuyện này rất quan trọng, huynh ngàn vạn lần đừng tiết lộ ra bên ngoài nha!!!” >0__o

Phi Lệnh Vũ cười khổ nói: “Ta chưa đi được, bởi vì... ..” Lời nói còn chưa xong đã thấy trên hành lang cả một đám cả nam lẫn nữ, nam tất cả đều là cậu ấm con nhà giàu, còn nữ thì là người của Thiên Quyên Lâu.

“Tìm được rồi, ở đằng kia!”

Đám nam nữ vừa thấy Phi Lệnh Vũ liền vội vàng nhắm hướng hấn chạy đến bao vây xung quanh...

“Phi huynh, huynh trốn không thoát đâu, ha ha!” ^^

“Đúng rồi, đêm nay huynh nhất định phải chọn một người mới được à nha!”

Phi Lệnh Vũ mãnh liệt xua tay: “Cái này chắc không được rồi!”

“Ày, trừ bỏ hoa khôi Quân Quân cô nương chúng ta mời nhưng không đến được, các cô nương ở đây đều được tiểu đệ tinh tế tuyển chọn, đương nhiên phải hiếu kính mà tặng huynh một cô, huynh nên hành diện mà chọn một người, ha ha!”

Các cô nương cũng đồng thanh phụ họa: “Đúng a ~~, công tử đừng sợ, chúng em nhất định sẽ hầu hạ công tử thật tốt mà!”

“Cô tử chọn Yến Nhi đi, Yến Nhi nhất định hầu hạ tốt, khiến cho ngài mất hồn một đêm!”

“Không, chọn em nè, kỹ xảo của em mới là tốt nhất!”

“Ai nói, công tử nên chọn em mới đúng!”

“Chọn em nè công tử...!”

Các cô nương đều hận tới nay không thể hầu hạ hấn, các nàng chưa bao giờ gặp qua một nam nhân tuấn mỹ đến như vậy, phong thái nhã nhặn, khiến cho nữ nhân ai cũng chảy nước miếng...

“Không được!” Kiều Song Song chen vào đám người đang vây quanh, lấy một tay kéo Phi Lệnh Vũ ra phía sau, nàng đứng lên che ở phía trước, ngăn cách hấn cùng với đám nữ nhân kia! >o”

“Chiều theo thứ tự sắp xếp, nghĩ thế nào cũng không đến lượt nàng ta nha!”

Ôi ôi... -__-! Nói những lời này đúng là không thêm để lại mặt mũi cho nàng mà!!! >””o”o

Đôi mắt nàng khép nhẹ, hai tay nhỏ bé ôm lấy hấn, thở dài một hơi, thật sự là thoải mái mà, nàng quả thật không muốn buông ra... >_o

Khi nàng hoàn hồn lại, mới biết tay của mình đang xoa xoa gương mặt của hấn.

“A... thật xin lỗi!” TT__TT=

Gương mặt nàng thoáng chốc đỏ ửng, hiện lên nỗi bất an và xấu hổ, tất cả những điều này đều bị hấn thu hết vào trong đáy mắt, hấn trầm tĩnh, nhìn chằm chằm vào nàng đang xấu hổ, gương mặt tà mị, khoé môi giương lên ý thần nhiên cười... ^^

Hấn nhìn chằm chằm dáng người nhỏ bé ở trong lòng, khuôn mặt tràn ra xuân ý dào dạt, con ngươi chuyển sang sâu thẳm, hấn cúi thấp mặt, đôi môi hôn nhẹ vào môi nàng...

Di??? O__O!

Nàng trừng lớn mắt, hấn hấn hấn... sao tự nhiên lại... .. O__O!

Cái miệng nhỏ tự dưng bị che lại, nàng vì kinh ngạc mà mở ra, vừa đúng lúc làm cho hấn thừa cơ len lười nóng vào, bờ môi nhắm nháp...

Hành động đột nhiên này làm cho nàng tâm nhĩ hoảng loạn, định giãy ra khỏi vòng ôm của hắn, nhưng lập tức nghĩ đến bên ngoài cửa sổ đang có người theo dõi bọn họ, đây chỉ là đang diễn trò mà thôi, hắn làm vậy là để lừa gạt bọn người đang trình coi ngoài cửa sổ... >””o”

Sao lúc này, nàng lại cảm thấy cơ thể đang run lên, thân người nằm trong sự ôm ấp của hắn thật quá thoải mái, nàng nhắm mắt lại hưởng thụ vòng ôm mạnh mẽ của hắn...

Ý thức dần dần bay đi xa, trừ bỏ nhiệt độ thân người hắn cùng với hô hấp, nàng chỉ cảm thấy mình đang bay đến một nơi thần tiên nào đó...

Nàng... nàng thật sự muốn ngất thôi!!!

Khi hắn dừng nụ hôn lại, ngắm nhìn nàng ở trong lòng mình đang dần mất đi ý thức, khóe môi hiện lên một nụ cười tà khí... ^^=

Đem nàng nhẹ nhàng đặt trên giường lớn, hắn lặng lẽ ngồi ở mép giường, nhìn chăm chăm nàng đang từ từ khôi phục lại hô hấp, bàn tay khẽ vuốt mái tóc của nàng, rồi nhẹ nhàng lướt xuống khuôn mặt, cằm, đôi vai rồi cuối cùng đi vào trước ngực..... Hắn trầm ngâm một lát rồi vươn tay kéo chỉnh tề lại áo của nàng, giúp nàng đắp bảo chăn...

Hắn cúi đầu, nhỏ giọng thì thầm bên tai nàng: “Hảo hảo ngủ đi, bên ngoài đao kiếm chướng mắt, không có việc gì thì đừng ra ngoài!”

3. Chương 3

“Đáng chết!” >”_____

Nàng ngẩn người, căn bản này giờ nàng không có nghe thấy sự phụ nói gì hết a, trong lòng âm thầm kêu khổ... >o

“Sư muội, Phi Lãnh Nghệ quả thực có đúng rất khó đối phó phải không?” Ngũ sư huynh cố ý nói đỡ giúp nàng.

Kiều Song Song vừa nghe, lập tức gật đầu: “Đúng vậy thưa sư phụ, chúng ta vốn định thừa dịp lúc Phi Lãnh Nghệ cùng với mỹ nhân thanh lâu kia thân mật sẽ động thủ, nào ngờ hắn thật đúng là cáo già, ngay cả đến thanh lâu cũng mang theo bảo tiêu, cho nên chúng ta ngay cả nửa điểm thượng phong cũng không có, chỉ việc lưu lại được tính mạng đã muốn thật là kỳ tích... ..”

“Đủ rồi!”

Kiều Song Song vội vàng im lặng không dám lên tiếng nói thêm nữa, cũng cảm kích nhìn về phía Ngũ sư huynh, hai người lặng lẽ nhìn nhau cười, một màn này đều bị Ngọc Thiên xem thấy trong mắt, nhin không được âm thầm cắn răng...

Trên thực tế, đêm đó căn bản phát sinh chuyện gì, Kiều Song Song cũng không hề hay biết, bởi vì khi nàng giật mình tỉnh lại trên giường lớn, mới phát giác chính mình thể nhưng đang ngủ, nàng vội vàng chạy ra ngoài cửa phòng mới phát hiện bên ngoài té ngã một đồng người, đồng môn sư huynh đều đang bị thương, chạy đang chạy, trốn đang trốn...

Trong tình cảnh hỗn loạn, nàng giúp đỡ một đồng môn sư tỷ đào tẩu, sau khi trở về, nàng vẫn lâm vào trầm tư, mỗi khi nhớ lại chính mình cùng Phi đại ca làm cái chuyện khiến mặt đỏ tim đập kia, mặt của nàng liền tự nhiên đỏ lên... >”””””””

“Được rồi, vậy... chín trăm hai!”

Thanh âm của Tôn đại nương càng thêm lớn: “Không phải ta nói quá, nhưng nha đầu này, người xem đi, thất lưng thì không có, bàn tay thì không mịn màng, loại mặt hàng này còn chưa động phòng, chân chú rể sẽ mọc rễ cắm đầy đất, ngay cả lợn nường sữa so với nàng còn thấy sắc nước hương trời hơn.”

Phập!!! Vạn tiễn xuyên tâm... Chà đáp nàng không hề lưu tình mà... TT_TT!

Nè nè, nàng nhin đủ rồi à nha! >” < tốt=“” xấu=“” gì=“” nàng=“” cũng=“” là=“” một=“” nữ=“” nhân,=“” bộ=“” trong=“” mắt=“” bà=“” ta=“” nàng=“” giống=“” như=“” một=“” người=“” chết=“” hay=“” sao=“” mà=“” lại=“” đem=“” nàng=“” phê=“” bình=“” đến=“” không=“” đáng=“” một=“” đồng=“” như=“” vậy???=“”>0

Nàng có chộc ghẹo gì bà ta đâu mà lại nở nào nhận xét nàng như vậy??? >” _

Tôn đại nương vừa nhìn thấy ngân phiếu, nguyên bản gương mặt đang lạnh nhạt lập tức chuyển nhanh tươi cười, quả thật đúng với câu “thấy tiền sáng mắt”, nàng một bên đem ngân phiếu nhận lấy, cười nói: “Yên tâm đi nha, mặt kệ là cái mặt hàng gì, chỉ cần giao vào tay Tôn đại nương ta, lập tức sẽ thành hàng cực phẩm, cho dù là một cái nha đầu hoang dã, vào trong tay ta đào tạo chắc chắn sẽ biến ra được thành thiên kim tiểu thư khuê các thôi!”

“Được rồi, người giao cho bà, một tháng sau, ta hi vọng nàng sẽ trở thành được giống như thiên kim tiểu thư mà chúng ta yêu cầu!”

“Không thành vấn đề.” Cầm được bạc trong tay, Tôn đại nương vui vẻ cười híp mắt như một vị phu nhân hiền lành, luôn miệng khẳng định dù cho có là một tấm gỗ mục, mà qua tay bà cũng có thể biến thành pho tượng phật tinh xảo.

Tôn đại nương cười hì hì, sau khi nhận xong ngân phiếu liền sai người tiễn khách, kế tiếp, một đôi mắt phượng bén nhọn hướng Kiều Song Song nhìn đến, khiến nàng cả người đều không được tự nhiên, một lại dự cảm bất an đánh ập đến... >”

“Người đâu, đem quần áo của nàng cởi ra!”

Kiều Song Song vừa nghe, tay nhỏ bé hoảng hốt nắm chặt vạt áo, đôi mắt như gặp quỷ trùng lớn: “Cởi quần áo của ta?” >0

Tôn đại nương cười ha hả nói: “Đúng, không cởi sạch thì làm sao mà tắm rửa?”

“Ta tự mình làm được rồi, các người ra ngoài trước đi!” >”0

“Bất quá chỉ là chuyện tắm rửa thôi mà, chuyện này ta tự biết làm mà, không cần Tôn đại nương chỉ dạy đâu!” >”

“Chuyện tắm rửa đối với chúng ta không chỉ là tẩy rửa thân mình bư bình thường đâu, người tốt nhất là ngoan ngoãn phối hợp đi.”

“Ta, ta không có thói quen có người lạ nhìn ta tắm rửa, ta tự mình làm được mà!” Aiii da, đừng nói giỡn chứ, bị nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm mình tắm, xấu hổ lắm nha! >0

Tôn đại nương nheo mắt lại: “Người có cởi quần áo hay không?”

“Đương nhiên là không, các người không được mạnh bạo ép buộc tan ha, bằng không ta cũng không khách khí đâu đó!” Nàng bày ra thế võ công cảnh cáo đám nữ tử này, nếu có ai dám cởi xiêm y của nàng, bị nàng đả thương thì cũng đừng trách nàng ác nha. >”0”o

Trong nháy mắt, Kiều Song Song bị “lột” sạch sẽ không dư thừa, thân thể của nàng lúc này không còn cái gì để che đậy... phút chốc nàng toàn thân lạnh lẽo, hai tay cũng bối rối không biết nên che phía trên hay phía dưới... TT__TT!

Tôn đại nương nhìn nàng liếc mắt một cái, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung kêu thị nữ rót trà, lạnh lùng nói: “Đem nàng đưa vào bồn tắm, tắm sạch sẽ từ đầu đến cuối, nhất là hai chân, dùng loại hoa hồng tốt nhất, thơm nhất tắm rửa thật sạch đi, nhanh lên!”

“Vâng, đại nương.”

Chúng nữ tử đồng thanh đáp lời, lập tức ba chân bốn cẳng bắt đầu hành hạ Song Song tắm rửa, còn nàng từ đầu đến cuối chỉ có thể hét chói tai... haizzz... phản đối vô hiệu a!!! -__-!!!

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ chịu qua cái loại gây sức ép này nha... TT__TT!

Ba ngày liên tục tắm nước hoa hồng, thân thể nàng bị chà lau, giống như bị lột hết cả da vậy á...

Hic... Tôn đại nương này cũng thật quá đáng nha, kêu mấy vị nữ nhân kia giúp nàng tẩy sạch thân mình, hại nàng toàn thân đều bị sở qua, ngay cả địa phương tư mật cũng không buông tha... TT TT

Còn có... -___- !!! Tôn đại nương không biết còn muốn “thí nghiệm” thành cái gì nữa đây??? Mỗi bữa cơm Tôn đại nương còn bắt nàng uống “thuốc ngọc trai”, cái vị của thuốc thật khó uống, cứ lơ lơ khiến cho nàng nôn a... >0”””

Tuần mi ngoài ý muốn giờ lên: “Tây Môn Song Song?” 0__0!

“Đúng vậy a! Chuyện này... nói ra dài dòng lắm, tóm lại ta hiện tại thân phận là họ Tây Môn thiên kim, không thể tiết lộ tên thật, huynh hiểu chưa!”

Phi Lệnh Vũ gật gật đầu, cũng nhỏ giọng hỏi: “Sao lại như thế chứ?”

Kiều Song Song ra vẻ thần bí nói: “Ồ đây đông người, nói không tiện.”

“Vậy đổi chỗ khác nói chuyện nha!”

Vì vậy khi Phi Lệnh Vũ mệnh lệnh, tiểu nhị vội vàng giúp bọn họ chuẩn bị một chỗ ngồi tốt khác, hai người đứng lên chuyển đến địa phương khác – một nơi riêng biệt không có bóng người lạ, vừa ngồi xuống hai người cũng lớn tiếng gọi một bàn đầy thức ăn ngon...

“Phi đại ca, thật vui được gặp lại huynh, huynh như thế nào đến đây vậy?”

“Chuyện này chứng tỏ chúng ta rất có duyên, đúng không?” ^ ^=

Lời này vừa nói ra lập tức khiến nàng mặt đỏ, trí nhớ ngày đó “nóng bỏng” cùng với người ta cũng nổi lên trong óc, hần nói “hữu duyên” là phản phát có ý tứ gì đây??? >”””””””””0”””

4. Chương 4

Thành thân ???

Khi Kiều Song Song được nhị sư huynh báo cho biết rằng, nàng đã được lão phu nhân của Phỉ Thuý sơn trang chọn làm tân nương tử thì trong lòng rất hồi kinh ngạc đến không còn lời gì để nói... 0__0!

Tuy rằng trong lòng đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng mà nàng vẫn chịu đả kích không nhỏ nha... >””0

“Ba ngày sau thành thân?” 0__0!!! Nàng kinh ngạc hô nhỏ một tiếng...

“Đúng, người của Phỉ Thuý sơn trang đã đưa lễ vật cầu hôn đến, hy vọng ba ngày sau sẽ tổ chức hôn lễ, đón tân nương tử về sơn trang.”

“Nhanh như vậy sao?” >””0

Nhị sư huynh tà tà cười: “May mắn là đã tiêu tiền nhờ Tôn đại nương sửa sang lại người, đối phương có lẽ coi trọng bất tự, vương phu vương tài lại vương tử, cho nên mới chọn người.”

Phải xuất giá rồi sao, điều này có nghĩa là... từ nay về sau sẽ rất khó tái kiến Phi đại ca...

Nhìn gương mặt nàng hiện lên vẻ lo lắng không yên, nhị sư huynh nghĩ đến nàng là lo lắng việc ám sát Phi Lãnh Nghê: “Yên tâm đi, chúng ta sẽ phái người giả dạng nha hoàn làm của hồi môn đi theo người đến Phỉ Thuý sơn trang.”

Nàng ngẩng đầu nhìn nhị sư huynh: “Đêm thành thân đó ám sát luôn sao?” 0.0!

“Không, việc này không thể tùy tiện tiến hành được, Phi Lãnh Nghê không phải kẻ ngu ngốc, hôm thành thân chắc chắn hần sẽ tăng mạnh phòng bị, hướng chỉ lần ám sát thất bại ở Bạch Mã sơn trang ngày ấy hần đã cảnh giác quá chặt chẽ, để tránh cho giống với lần trước bị hần mai phục, chúng ta chưa nên ám sát hần, lần này cứ cho người trà trộn vào Phỉ Thuý sơn trang rồi sau đó sẽ bàn bạc phương thức ám sát kỹ hơn.”

Này, nếu vậy chẳng phải nàng sẽ phải làm Phi phu nhân trong một khoảng thời gian sao? >"< phải=" cùng=" nam=" nhân=" kia=" tại=" đêm=" động=" phòng=" hoa=" chúc=" làm=" cái=" việc=" kia=" ư...=">0"

Nhị sư huynh nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, rồi sau đó mới gật đầu: “Ta xem cũng đúng, nhìn người phản ứng quả thật đúng là bộ dáng của một xử nữ, nếu là giả vờ ta sẽ nhìn ra được ngay, mà nếu ta đã nhìn ra được thì đối phương đương nhiên cũng sẽ nhìn ra được, chọn người là thích hợp nhất.”

Cặp ánh mắt kia nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng, tấm tắc nói: “Không thể tưởng tượng được chỉ nội trong thời gian có một tháng mà có thể biến hoá lớn đến như vậy.”

Hắn nhìn da thịt trắng nõn nà, phần nộn của nàng, nhìn qua thật giống như một thiên kim tiểu thư khuê các được nuôi dưỡng chiều chuộng kỹ lưỡng, bây giờ không hề nhìn ra là tiểu sư muội ngày xưa nữa, hiện tại nàng thật sự xinh đẹp động lòng người, thật sự tiện nghi cho cái tên Phi Lãnh Nghệ kia... Hừ!

Kiều Song Song bị sư huynh nhìn chăm chăm đến toàn thân không được tự nhiên, nhịn không được lùi về phía sau một chút, nuốt nước miếng nói: “Người đang nhìn cái gì vậy chứ?”

Nhị sư huynh hừ một tiếng, trong lòng tự nhắc mình, tiểu sư muội trước mắt này là không thể động vào được.

“Nói tóm lại, người chuẩn bị làm tân nương đi, từ từ đợi cấp trên mệnh lệnh.”

Đợi khi nhị sư huynh đi rồi, nàng lập tức đóng chặt cửa lại, lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi bị ánh mắt của nhị sư huynh nhìn, nàng thật sự cảm thấy muốn nổi da gà, không tự chủ rung mình một cái... >"<0"

Cách ngày, nàng vụng trộm chạy tới chỗ đã hẹn với Phi đại ca...

Phi đại ca vẫn chưa tới, nàng sốt ruột đến nỗi chân không yên mà cứ đi qua đi lại... >"<0"

Khoé miệng gợi lên một nụ cười yếu ớt nhưng vẫn như trước mê người, nam nhân trước mặt lại mang một đôi mắt lợi hại cùng với lạnh như băng, vẻ mặt mà trước đây nàng chưa từng nhìn thấy qua...

Hắn tựa như một pho tượng không hề có chút cảm tình, lạnh lùng đứng ở nơi đó nhìn thẳng nàng, thẳng đến giờ phút này, nàng mới rốt cục bình tĩnh đại ngộ, toàn thân cảm thấy như đang bị giam ở hàn băng...

Phi Lãnh nghệ. đem từng chữ xoá bớt đi một bên sẽ biến thành—— Phi Lệnh Vũ !

Ông trời! >0<>

“Huynh... huynh chính là. Phi Lãnh Nghệ?” OoO!!!

Lòng của nàng bắt đầu trầm xuống, đầu óc bắt đầu hỗn loạn, đối phương mặc dù không nói gì nhưng nhìn khoé môi kia dật ra tà tà tươi cười đã khiến cho lòng của nàng trầm xuống đến tận đáy vực...

Tiêu... Phi Lệnh Vũ chính là Phi Lãnh Nghệ, là trang chủ của Phỉ Thuý sơn trang, là người mà nàng phải ám sát... =.=!

Này... ông trời... đừng giống thế với nàng nha... nàng sợ thật đó nha... phát hiện này quả thật đã đem ba hồn bảy vía của nàng bay mất lên chín tầng mây... >00< cái=" người=" đứng=" trước=" mặt=" kia=" từng=" mím=" cười=" thật=" mê=" người,=" bây=" giờ=" bộ=" dáng=" lại=" y=" như=" đao=" phủ=" á...=" nàng=" sợ=" hãi=" nha...=" không...=" tránh=" xa=" nàng=" ra=" nha!!!=">00"0"0"00"

5. Chương 5

Sáng sớm hôm sau, khi Song Song tỉnh dậy, đã có hai nha hoàn túc trực sẵn để giúp nàng rửa mặt chải đầu.

“Phu nhân, thỉnh ngài rửa mặt.”

Nha hoàn Đào Nhi bưng tới một chậu nước, đặt ở trên bàn trang điểm, sau khi đem khăn mặt thấm nước đưa cho Song Song thì quay người sửa sang lại phòng.

Kiều Song Song nghi ngại nhìn các nàng.

Sáng sớm khi tỉnh lại nhìn thấy bầu không khí vẫn thái bình như cũ quả thật có làm cho nàng cảm thấy kỳ quái, chiếu theo đạo lý thì đáng lẽ ra, lúc này nàng phải bị nắm lôi dậy, kéo đến quan sai hoặc địa lao xử lý mới đúng chứ nha! >""""00""000""""

A

Không thèm quan tâm, nàng mệt mỏi và khốn quẫn quá, trốn ở chỗ này hẳn sẽ không ai phát hiện ra đâu, nàng chỉ cần ngủ một chút thôi, một chút là tốt rồi...

Kết quả, nàng cuộn mình chìm vào giấc ngủ sâu, ngủ sâu đến nỗi quên cả trời đất...

6. Chương 6

Phi Lãnh Nghệ quả thật cảm thấy bất đắc dĩ, hắn nhìn chằm chằm bóng dáng nhỏ xinh đang cuộn tròn thân mình ngủ ở phía sau núi giả, xung quanh được cây cối che chắn bao bọc lấy...

Nàng cư nhiên ngủ ở nơi này??? =_=!

Đang lúc toàn bộ người ở trong trang điền cuồng tìm kiếm trang chủ phu nhân bị mất tích của họ, quả thật cho dù nghĩ nát óc, bọn họ cũng tuyệt đối không nghĩ đến trang chủ phu nhân trốn ở chỗ này rồi nằm lăn ra ngủ... -__-!

“Nàng ngủ thật ngon!”

“Thoạt nhìn giống như là bị một muốn chết rồi ấy, nếu không ai phát hiện, không chừng nàng sẽ ngủ thẳng đến trời sáng luôn đó.”

Phi Trọng Uy cùng Phi San San đứng ở phía sau đại ca, bốn con mắt ngạc nhiên trừng lớn vị tẩu tử đang ngủ say, hai người bộ dáng thật muốn cười nhưng lại không dám cười.

Phi Lãnh Nghệ trầm ngâm một lát rồi mới thản nhiên phân phó: “Trong Uy, đi thông báo với mọi người là đã thấy được Song Song. San San, lệnh cho nữ đầu bếp hâm nóng lại bữa tối rồi đưa đến trong phòng.”

“Vâng, đại ca.”

Phi Lãnh Nghệ cúi người, ôm lấy thê tử đang ngủ sau như chết vào khuỷu tay rộng lớn, gương mặt thoạt nhìn như rất lạnh lùng, nhưng động tác thì trái lại, rất nhẹ nhàng, cố gắng không làm kinh động đến bảo bối đang ngủ say...

Nhìn thấy cảnh ấy, hai cái đệ muội khó mà nhịn được ngạc nhiên mà mở to mắt nhìn trừng trừng đại ca khó mà ôn nhu của bọn họ. O__O!

Ánh mắt lạnh lùng đội nhiên tảo đến: “Còn không mau đi?”

Hai người lúc này mới vội vàng y lệnh rời đi, bọn họ cũng không dám chọc đại ca nổi nóng đâu... >""""

Bất quá chỉ là tìm một chỗ để ngủ thôi mà, như vậy cũng chọc tới hắn sao?

Á, đúng rồi, nàng biết hắn vì sao giận rồi, chính là vấn đề mặt mũi của Đại trang chủ! Tốt xấu gì nàng hiện tại cũng là phu nhân của hắn trên danh nghĩa, lại còn là tân nương vừa xuất giá một ngày, thế mà đã giống hệt như khát cái ở ven đường ngủ bờ ngủ bụi, việc làm không hợp lễ nghi này khiến cho hắn mất mặt...

Khi hắn chau mày thật sự là đáng sợ nha, vẻ mặt lạnh lùng như muốn ném người ta bị đông cứng trong ao tuyết ấy. Nàng không dám chọc giận hắn đâu, đành phải an phận oa trong lòng của hắn, mặc hắn ôm nàng đi qua một cái sân rồi lại thêm một cái sân nữa, cuối cùng trở về đúng trong phòng của bọn họ.

Nha nữ nha hoàn chờ đã lâu, vừa thấy chủ nhân trở về liền vội vã chạy lên trước hầu hạ.

“Phu nhân, nô tỳ xin hầu hạ ngài tắm rửa thay quần áo.”

Được tắm rửa đương nhiên là tốt, có thể không cần cùng hấn một mình ở chung nàng cầu còn không được a. ^^=

Vì thế Song Song lập tức đáp ứng, nhanh nhanh cùng nha hoàn rời đi.

Phủ Thuý sơn trang ở mỗi một gian phòng, mỗi một tiểu viện, mỗi một cây cột chống, hay đỉnh lâu các... đều được chú ý trang trí rất công phu, ngay cả cây cỏ cũng được trang trí tỉ mỉ, thì phòng tắm rửa của chủ nhân càng không nên nói tới.

Đi vào phòng tắm, Kiều Song Song trợn to mắt nhìn xung quanh...

Oa!!! OoO!

Xung quanh được trang trí thật là đẹp đó nha! ^0^

Bồn tắm tròn vừa lớn vừa đẹp, bốn phía xung quanh còn có mạn trường nhẹ bay bay, trên tường còn khắc một con rồng cùng một con phượng bằng đá, trong miệng còn chảy ra nước lạnh cùng nước ấm...

Oa... Thích quá!!! ^0^

Nhìn thấy cảnh tượng này, Song Song thật hưng phấn, vội vàng cởi áo tháo thắt lưng, khăn cấp nhảy vào trong bể nước...

Nói thật, tuy rằng đã trải qua Tôn đại nương huấn luyện, nhưng cho đến bây giờ nàng cũng không thể có thói quen cởi trần thân mình để người khác hầu hạ tắm rửa... >”

Nàng muốn mở miệng trách cứ, nhưng miệng cứ thủy chung không mở ra được, bị hình ảnh trước mặt làm cho kinh sợ quá mức đến đầu lưỡi cũng bị thất lại, nàng trừng lớn mắt nhìn hấn “sạch quang” từ đầu đến chân, “trần” tất cả không sót chỗ nào...

Phi Lãnh Nghệ thần thái ung dung không hề thay đổi, hào phóng tự nhiên tiêu sái bước đi trên nền đá tiến vào trong bồn tắm, đối với thái độ hoảng sợ của nàng coi như không thấy, phẳng phất mọi việc như là đương nhiên sẽ xảy ra.

Tương phản với Phi Lãnh Nghệ thoải mái tự tại, Song Song hiện tại đang giống hệt như chú vịt con chần kinh vì bị mắc cạn, mà trước mắt còn nhìn thấy một con cá sấu, vịt con đang hoảng hốt tìm chỗ để trốn, cả thân mình trốn nhanh vào trong hồ nước, chỉ còn lộ cái đầu nhỏ trên mặt nước, đôi mắt vẫn còn hoảng sợ nhìn trừng trừng hấn...

Hấn xuất hiện khiến cho không gian bể tắm từ rộng thênh thênh đột nhiên trở nên chật chội ngột ngạt, hấn tồn tại, khiến cho bầu không khí tràn ngập cảm giác áp bách, làm cho trái tim Song Song đập nhanh liên hồi...

Nàng tự nhủ rằng chính mình không nên nhìn hấn, nhưng lại không tự chủ được bị thân mình anh tuấn kia hấp dẫn...

Trước đó, nàng chỉ thấy hấn rất quý củ đứng đắn, hiện tại là mái tóc dài rối tung trải trên vai, giống hệt một dã thú đang dầm chìm trong hỏa nhiệt lại mang theo nét đẹp tuất đạt.

Vừa nguy hiểm lại vừa mê người đến trí mạng...

Ánh mắt của nàng không thể không bị hấn hấp dẫn đi mất, rõ ràng là một người nho nhã, nhã nhặn, khiến cho người ta cảm giác cuồng dã không thể kiềm chế được, rồi lại cảm thấy tồn tại mâu thuẫn...

Chỉ là nhìn bờ vai của hấn, cánh tay hấn, đến những đường cong tuấn đạt trên người hấn, thân mình nàng liền không tự chủ được nóng lên...

A!? Nàng đang loạn nghĩ cái gì vậy chứ??? >”00””00

“Thật... thật sự không cần đâu...”

“Nương tử đừng khách khí, đây là chuyện vì phu nên làm.”

Hấn chẳng nhưng không cho nàng cơ hội trốn, mà còn đem nàng ôm càng chặt, bàn tay còn thật sự giúp nàng chà lau thân mình.

“Ta... ta tự mình tắm là được rồi... không cần... nha... a...”

Nàng quả thật xấu hổ đến chết mất thôi, không thể tránh nổi khí lực của hắn, thoáng chốc đã bị hắn ôm vào trong ngực, không có biện pháp ngăn cản bàn tay hắn ở trên người nàng làm loạn...

Nàng quả thật xấu hổ đến chết mất thôi, không thể tránh nổi khí lực của hắn, thoáng chốc đã bị hắn ôm vào trong ngực, vô hề có biện pháp ngăn cản bàn tay hắn ở trên người nàng làm loạn...

Động tác hắn giúp nàng chà lau, vừa rất nhẹ nhàng cũng lại vừa rất “tra tấn”.

Tay hắn cần khăn lau, nhẹ nhàng theo vai của nàng xoa nắn da thịt, động tác thật rất cẩn thận, mềm nhẹ, đường đường là Đại trang chủ của Phi Thuý sơn trang, thế nhưng lại cẩn thận hầu hạ nàng...

Tiếp đó, bàn tay cầm khăn chậm rãi đi xuống phía dưới, chạm vào bộ ngực tròn, nhẹ nhàng xoa xoa... khiến cho Song Song vừa thẹn vừa khiếp, không biết nên làm như thế nào cho phải... >0

Hơi thở của nàng gấp gáp, mặt xấu hổ đến đỏ ửng, nụ hoa trước ngực bị hắn xoa nắn kia dần dần cũng trở nên đỏ ửng...

“Trang chủ... thỉnh... không cần... không...” Thanh âm của nàng càng nói càng nhỏ...

Hai người trần trụi dựa vào nhau đã muốn làm cho nàng xấu hổ muốn lấm rồi, nhưng khi thấy hắn ôn nhu chà lau giúp nàng tắm rửa, hành động thân mật này khiến cho nàng trở nên yếu đuối vô lực, chẳng những thể thân mình còn bắt đầu nóng lên nữa...

Hành vi của hắn chẳng những khiến nàng không còn lực phản kháng, mà đầu óc còn bắt đầu mê muội, hành động thân thiết này làm cho nàng cảm thấy giống hệt như chuyện mà trượng phu đối với thê tử làm...

Trượng phu??? Nghĩ đến từ xưng hô này, gương mặt nàng lại thêm ửng hồng một lần nữa...

Không không không! Hắn mới không phải là trượng phu của nàng đâu, bọn họ chỉ là đang sắm vai mà thôi.

Tay của hắn dần dần hạ xuống... hạ qua khỏi mặt nước, rồi gần chạm đến...

“Không...” Song Song cả người chấn động, bối rối giữa lần thứ hai, hắn... hắn dám chà lau chỗ... chỗ... của nàng... >”

Úc ~ không chịu đâu, mắc cỡ chết được. >0

“Dừng tay, ngươi không thể...”

“Tại sao lại không thể chứ?” Tiếng nói của hắn khàn khàn, lại còn hàm chứa một chút ý trêu chọc.

“Ta... ta tuy rằng không đánh lại ngươi, nhưng mà ta cũng rất có phí phách đó nha. Nếu ngươi muốn lấy mạng của ta, ta đành chấp thuận số mệnh, ngươi dùng mạng sống của sư tỷ uy hiếp ta, ta cũng nhận thức, nhưng ngươi không thể đối với ta làm như vậy, bởi vì... bởi vì chúng ta... chúng ta thật sự không phải vợ chồng, ngươi cũng không phải là... là trượng phu của ta...” Nàng càng nói càng biểu lộ ra trạng thái thật đáng thương...

Bị hắn hôn, nàng nội tâm rung động, bị hắn ôm, thân mình không tự chủ được nóng lên, nói thật, nàng tình nguyện bị hắn ra tấn như thế nào cũng không sao, nhưng đừng có sử dụng phương thức này gây sức ép cho nàng... >0”

Song Song tức giận ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, thầm nghĩ muốn làm rõ ràng hắn rốt cuộc là tức giận cái gì?

“Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Có chuyện gì liền nói rõ, không cần suốt ngày cứ hung dữ trừng mắt nhìn ta.” Hừ, đừng tưởng rằng có ánh mắt xinh đẹp là có thể suốt ngày kiêu ngạo, nàng mới không thèm sợ đâu, tốt xấu gì thì nàng cũng là thích khách, hơn nữa lại là người của tổ chức giang hồ nổi tiếng – Mưu Đơn thích khách đó nha.

Ánh mắt xinh đẹp kia từ từ trầm xuống, hiện ra một tia nguy hiểm lại tuấn mỹ.

“Nếu ta nhớ không lầm, thì tối hôm qua, người mặc gả y màu đỏ (quần áo cưới dành cho cô dâu) chính là nàng, người cùng ta bái đường cũng chính là nàng, sáng sớm phụng trà với mẹ chồng cũng là nàng, trên cửa từ “hỉ” màu đỏ vẫn còn dán ở đó, nàng còn dám nói chuyện này là giả sao?”

Ánh mắt của hắn thật nguy hiểm, bên trong lại còn lộ ra tia quang mang sâu thẳm.

Song Song không phục phản bác: “Nhưng chúng ta không có động phòng nha!”

Phi Lãnh Nghệ sững sốt nhìn nàng chằm chằm: “Động phòng?”

“Đúng vậy, cho dù người mặc gả y là ta thì sao nào? Nếu cứ chiếu theo như người nói, thì ngày xưa lúc ta vào Thiên Quyên Lâu, ăn mặc thành bộ dáng của ca kỹ thì chẳng lẽ ta cũng trở thành kỹ nữ sao? Nếu vậy cứ tùy tiện tìm đại một ai đó, cho hắn mặc vào trang phục của thích khách thì hắn cũng trở thành thích khách sao? Tóm lại, nói ngắn gọn, không động phòng thì vẫn chưa tính!” Nàng hùng hồn, miệng đầy lý lẽ phản bác biện luận, không thêm kiêng kỵ nhìn thẳng ánh mắt của hắn, rõ ràng nàng chính là già mồm át lẽ phải, nhưng lại ăn nói vô cùng hùng hồn, đầy lý lẽ.

Tuy là nguy hiểm nhưng khí thế cũng không thể yếu nha.

Đôi mắt hắn giương cao, con ngươi đen lợi hại từ từ chuyển biến thành sâu thẳm.

“Những lời này nghe tựa hồ rất có lý.”

“Vốn chính là như thế, hơn nữa, để cho người khác không thể nhìn ra là giả, ta đang rất cố gắng sắm vai trang chủ phu nhân, còn không phải là vì để tuân thủ giao ước với người sao?”

Ánh mắt hắn lại giương cao: “Tuân thủ giao ước?”

Nàng tức giận nói: “Chính là người nói muốn ta phối hợp, mới không làm tổn thương hai vị sư tỷ của ta, chẳng lẽ người quên rồi?”

Song Song cẩn thận nhắc nhở, bởi vì trong lòng còn rất khẩn trương, nên nàng đã quên bèn mất rằng thân mình lúc này đang “quang loả” còn dám ngẩng đầu “ưỡn ngực”, khiến cho cảnh xuân trước ngực hiện ra càng thêm rõ ràng...

“Cảm ơn nàng đã nhắc nhở, ta vẫn còn nhớ rõ.” Ánh mắt của Phi Lãnh Nghệ càng lúc càng nồng đậm lửa nóng.

Kiều Song Song vội vàng nghiêm mặt nói: “Người đã đáp ứng ta thì tuyệt đối không được thương tổn các nàng, vì ta đối với người tuân thủ giao ước, cho nên sẽ cố gắng không làm cho ai hoài nghi thân phận của ta, cũng sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời người nói. Nói tóm lại, ta không hi vọng bất luận có ai bị thương tổn, cho nên sẽ thực hiện tốt vai trang chủ phu nhân, xin người không cần làm ta khó xử, hiểu không?”

“Đã hiểu.”

“Hiểu thì tốt rồi.” nàng nhẹ nhàng thở ra, trong miệng còn thì thầm không ngừng: “Phải giả vờ làm thê tử của người mà không để người khác phát hiện quả thực cũng thật vất vả, giống như giữa trưa nay khi mẹ người gọi ta đến, lại hỏi rằng vì sao hai chúng ta không sinh hoạt vợ chồng, khiến ta thiếu chút nữa bị hù chết! Thì ra là do nha hoàn đem chuyện dục hồng báo cáo với mẹ, may mắn là ta ứng biến nhanh, bịa cái lý do giấu diếm, haizzz... cho nên đêm nay bằng mọi giá phải đem đệm giường nhuộm hồng mới được...” Song Song một bên vừa nghĩ, một bên thối lui, lại phát hiện cánh tay ở bên hông không hề có dấu hiệu buông ra.

“Nếu đã hiểu sao còn không mau buông tay.”

Hơi thở của hắn chậm rãi tiến đến gần, ánh mắt sâu thẳm không thể thấy đáy...

“Hình như nàng vẫn còn có một sự kiện chưa được làm rõ ràng.”

Chưa nhận ra ý đồ của hắn, Song Song ngơ ngác hỏi lại: “Chuyện gì?”

Đôi môi tuấn lãng thản nhiên khàn khàn nói: “Chuyện chúng ta thành thân, ta cũng không nghĩ đó là giả.”

Hả??? O_O!

Nàng mở ra đôi môi ngọt, vừa đúng lúc khiến cho hắn có thể tham nhập vào...

Lần này, Phi Lãnh Nghệ thật lười giải thích, trực tiếp hành động để trả lời ý đồ của hắn.

Hắn hôn, không hề giống như những lần trước, chỉ chạm môi rồi thôi, lần này, môi hắn không hề có ý dừng lại...

Nếu nàng nói rằng không động phòng thì không tính, như vậy hắn sẽ đem bước cuối cùng này làm xong luôn, vốn dĩ trước đây hắn cũng tính toán như thế. ^^

Đêm qua không có chạm vào nàng, không có nghĩa là hắn sẽ buông tha cho vật nhỏ ngu ngốc này.

“Ừm... trang...!”

Môi của nàng bị hắn ôn nhu mà nhiệt tình hôn, thân thể cũng từ từ trầm luân vào sự ôm ấp của hắn, da thịt mát xa lẫn nhau, những hành động thân mật này của hắn khiến cho nàng sợ hãi...

Ngây ngô như nàng, làm sao có thể thoát ra được sự khiêu khích của hắn? ^^=

Chỉ chốc lát sau, Song Song bắt đầu mềm yếu vô lực, tựa như vài lần trước đây, nàng giống như bị hắn hạ cổ độc, không còn sức để giãy giụa...

Phi Lãnh Nghệ một phen ôm lấy nàng đi ra ngoài bế tắm hương đến nội phòng, đem nàng đặt nàng trên giường mềm mại...

Song Song ngượng ngùng lẩn hoảng sợ nhớ đến thân mình lúc này, nhưng chưa kịp có động tác đã bị một nguồn nhiệt năng vây lấy...

Môi của hắn lại chụp xuống lần thứ hai, che lại cái miệng nhỏ nhắn của nàng, hai tay dao động trên cơ thể nàng, ở mỗi một tác da thịt, như đang đòi lấy quyền lợi của trượng phu...

Kiều Song Song rối loạn, nàng không thể tự hỏi, khi bàn tay to của hắn nhẹ nhàng xoa vào da thịt trơn bóng của nàng, Song Song cảm nhận như có một luồng hỏa đang ở trên người nàng thiêu đốt, không chỉ đốt thân thể mà còn đốt sạch cả lý trí của nàng...

Không cần võ công cao thâm, chỉ là đầu lưỡi làm càn của hắn đã khiến cho nàng không thể chống đỡ, đầu lưỡi của hắn theo trong miệng nàng dây dưa, rồi từ từ chuyển sang vành tai, đi xuống chiếc cổ nhỏ của nàng...

Những nơi da thịt được đầu lưỡi lướt qua, cũng đều toả ra một mùi hương thơm ngát của hoa hồng...

Bàn tay của hắn vuốt ve tỏ rõ tính xâm lược, hô hấp dồn dập của nàng cũng chuyển thành thở dốc, no đủ đầy đủ dưới sự âu yếm của hắn từ từ dâng lên, ngay cả bản thân nàng cũng không hiểu từ từ chuyển sang nhiệt tình...

Nàng ở dưới thân của hắn thất hồn, trầm luân vào sự âu yếm của hắn, bình bại như núi, đầu óc sớm choáng váng, chỉ có thể xụi lơ dưới sự luật động của hắn, phá tan đạo phòng tuyến cuối cùng, lột xác từ một cô gái trở thành nữ nhân...

Đêm dài kiêu diễm, bắt đầu triển khai...

Đêm nay, Phi Lãnh Nghệ cùng tân nương tử của mình viên phòng...

7. Chương 7

Sáng sớm tỉnh dậy, Kiêu Song Song không cần hỏi, chỉ cần nhìn biểu tình của mọi người đã đủ hiểu được, chuyện nàng cùng Phi Lãnh Nghệ viên phòng xem ra tất cả mọi người đều đã biết... TT_TT

Hôm nay, nàng mệt đến nỗi ngủ thẳng đến giữa trưa mới bần rần từ trên giường bò dậy. Nha hoàn một bên vừa giúp nàng chải đầu, mặc quần áo, một bên che miệng cười trộm, bởi vì trên da thịt của nàng toàn là hôn ấn mà tên nam nhân kia để lại, hại nàng xấu hổ đến mức không biết giấu gương mặt đi chỗ nào... >”0

Về mặt Song Song kinh ngạc: “Phó tỷ... chính là Quân Quân cô nương của Thiên Quyên Lâu sao?”

(Các bạn muốn đọc truyện về vị hoa khôi xinh đẹp Quân Quân này thì mời tìm đọc bộ Mê Hoặc Thiết Bộ Đại Hiệp, bộ đó cũng thuộc hệ liệt của bộ này và cũng rất hay, he he ^^=)

Ngày ấy, lúc nàng giả dạng làm kỹ nữ của Thiền Quyên Lâu, nhưng cũng không có cách nào nhìn thấy được Quân Quân cô nương, bởi vì hoa khôi của Thiền Quyên Lâu có hẳn một khu sống cho riêng mình cùng với tỷ nữ hầu hạ, ngày thường không dễ dàng gặp người, cho nên các sư tỷ của nàng cũng chưa từng nhìn thấy được Quân Quân cô nương...

Cho tới tận bây giờ, nàng mới biết được hoá ra Quân Quân cô nương họ Phó, mà ở trên giang hồ, chuyện người duy nhất được hoa khôi của Thiền Quyên Lâu xem trọng chính là trang chủ của Phi Thúy sơn trang đã không còn là chuyện mới mẻ.

Vị Phó cô nương này xuất hiện ở đây, có thể suy nghĩ là vì cái gì???

Nhì thấy San San biểu tình sợ hãi, Kiều Song Song ngược lại vội an ủi nàng: “Yên tâm, ta đã sớm biết được chuyện của nàng ấy và đại ca của muội.”

Phi San San vội vàng xua tay: “Không không không, đó đã là chuyện quá khứ, hiện tại đại ca đã lấy tẩu, đương nhiên sẽ không giống nhau, Phó tỷ nhiều lắm thì chỉ là thiếp...”

Ác... >0

Nàng thật muốn cắn tiết cái lưỡi của mình, cứ nhiên hoảng quá nói bậy, vội vàng sửa chữa...

“Tẩu tẩu, tẩu đừng hiểu lầm, muội chỉ là so sánh, đại ca nhất định sẽ không lấy Phó tỷ làm thiếp, bởi vì đại ca vừa mới lấy tẩu, như thế nào có thể nhanh như vậy đã nạp thiếp, có đúng hay không?”

Càng giải thích, San San càng cảm thấy không ổn, vì thế vội vàng chạy nhanh nói sang chuyện khác, lôi kéo tay Song Song.

“Đi nào, chúng ta đến bãi cỏ phía sau núi đi, tẩu không phải nói muốn nhìn đàn ngựa mà nhà chúng ta nuôi dưỡng sao, đi thôi.”

Kiều Song Song gật gù đầu, đi theo San San, mặt ngoài nàng trông như bình tĩnh không có việc gì, trên thực tế tất cả tâm tư đều theo tại trên người của vị mỹ nhân kia...

Thì ra, Phi Lãnh Nghệ cũng có ý muốn lấy Quân Quân cô nương...

Cũng khó trách, thì ra hẳn lấy nàng không phải là do tự nguyện, nhưng mà, khi nghĩ đến trong lòng hẳn còn có một người con gái khác, mà người con gái ấy lại còn rất xinh đẹp, Kiều Song Song không khỏi cúi đầu, một tay đặt trên ngực...

Vì sao... lòng của nàng lại đau như vậy...?

Kỳ quái? Tại sao lại tìm không thấy?

Kiều Song Song lục lọi, đem phòng bới tung lên tất cả các chỗ, tìm khắp các địa phương nhưng thủy chung vẫn không tìm thấy phương thuốc mà Tôn đại nương đã giao cho nàng.

Rõ ràng nàng vừa nãy còn để bên người, như thế nào mới ra ngoài vòng vo đi dạo chốc lát đã không còn nhìn thấy? >”

Cố gắng tìm thôi, kết quả, đồ vật muốn tìm thì không thấy, nhưng lại thấy một đôi giày thêu...

Theo hướng giày thêu nhìn lên trên, hé ra một khuôn mặt đang đối với nàng mỉm cười...

“A, Phó... Phó cô nương.”

Kiều Song Song vội vàng đứng dậy, xấu hổ cười cười...

Phó Quân Tú cúi người thi lễ: “Phu nhân.”

Không hổ là tiểu thư khuê các, mỹ nhân chính là mỹ nhân, cho dù nhìn thấy mình có cử chỉ kỳ quái cũng không ngạc nhiên, giơ tay nhắc chân cũng rất uyển chuyển động lòng người.

Mắc cỡ quá, cứ nhiên bị người ta nhìn thấy >“”

Hắn... hắn biết rồi ư? Nhưng sao hắn lại nổi giận đến như vậy chứ, chẳng lẽ... không có khả năng nha!

“Nhỏ thuốc ra.”

Song Song sửng sốt, người này đang nói chuyện ma quỷ gì vậy chứ? Nhất định là nàng nghe lầm rồi...

“Ta nói nhỏ ra.” Hắn trầm giọng mệnh lệnh.

Kiều Song Song nghe xong hoảng sợ kinh hô: “Đừng nói giỡn.” >0

“Biểu tình của ta giống như đang nói giỡn sao?”

Hắn quả nhiên đã biết!

“Không được.” Tuy rằng rất khâm phục hắn thần thông quảng đại, nhưng muốn nàng nhỏ ra, hổng dám đâu... >0

8. Chương 8

Phía sau ngọn núi của Phỉ Thuý sơn trang chính là đồng cỏ rộng lớn dùng để chăn nuôi ngựa, nơi này nổi tiếng chuyên chăn nuôi ra được những con ngựa tốt nhất của phương Bắc, lần trước Kiêu Song Song được San San dẫn đi xem qua, nên nàng vẫn muốn có một cơ hội được cưỡi thử lũ ngựa...

Gia nhân phụ trách nuôi ngựa vừa thấy đến thiếu phu nhân đến thì lập tức chạy lên tiếp đón. “Phu nhân.”

“Ta có thể cưỡi thử ngựa được không?”

“Dạ được, phu nhân xin đợi một chút!” Tên gia nhân chăn ngựa kích động, vội vàng chạy đến chuồng ngựa lựa chọn một con ôn thuần, thích hợp cho nữ nhân cưỡi giao cho nàng...

Đã nhiều ngày nay, Kiêu Song Song vẫn cố gắng sắm vai một thiên kim tiểu thư, nhưng kỳ thật nàng là một nữ tử trời sinh không câu nệ tiểu tiết, sớm đã muốn cưỡi ngựa dạo chơi một lần đến đã ghiền, nhưng lại ngại ánh mắt của người khác, bất quá, nàng chẳng phải là trang chủ phu nhân sao, hi hi, nàng có quyền ra lệnh cho gia nhân nha. ^^=

“Ta một mình ở đây là được rồi, người đi làm việc đi!”

“Nhưng mà...” Người chăn ngựa hơi lo lắng, nếu không có hắn ở bên cạnh hầu hạ, lỡ như có chuyện không hay xảy ra, thì mạng nhỏ của hắn tính làm sao bây giờ?

“Yên tâm, ta không giống như mấy tiểu thư yếu ớt không dám cưỡi ngựa đâu, với lại ta cũng chỉ cưỡi ngựa đi dạo từ từ thôi, việc này cũng đơn giản, không làm khó được ta đâu, người đừng lo.”

“Nhưng mà...”

Song Song cố ý làm mặt giận: “Người xem thường ta sao?”

“Không không không, tiểu nhân không dám.”

“Vậy thì đi làm việc của người đi, không cần quan tâm đến ta.”

Người chăn ngựa hoảng sợ cúi đầu: “Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám, tiểu nhân xin phép đi làm việc!”

Vì thế, Song Song giả vờ đoan trang cưỡi ngựa chậm rãi rời đi, chờ cho đi đủ xa, hai chân nàng mới đánh lên thân ngựa, thúc giục chạy...

Thật là thoải mái nha

hi hi... ^0^=

Nàng ngựa đầu đón gió, tâm tình bắt đầu phấn khởi, hiện tại nàng được phép khôi phục tính tình yêu tự do cùng pha chút bướng bỉnh không muốn kiềm chế lúc ban đầu của mình, để mặc cho cơn gió nhẹ thổi khiến mái tóc rối loạn tung bay cũng không chú ý đến...

Trên đường đi, con ngựa dừng lại, Song Song nhìn dãy núi trùng điệp phía trước mặt, tâm trạng cũng rộng mở không ít...

Nàng vốn đang phải giả dạng là Tây Môn Song Song, là đại thiên kim được chiều chuộng, lúc trước không thể tùy hứng như thế này, cho nên vừa ly khai khỏi tầm mắt của những người khác, nàng cũng không nhận được muốn khôi phục tính hiếu động.

Nhưng mới thả lỏng không được bao lâu, nàng liền phát hiện có chỗ dị thường, hình như có ai đó đang theo dõi nàng...

Một vật bay tới, nàng nhanh nhẹn bắt lấy, vừa mở ra, sắc mặt của nàng lập tức thay đổi.

Song Song bắt được chính là một cây phi tiêu, trên phi tiêu có khắc ấn ký Mẫu Đơn, đó chính là dấu hiệu của tổ chức Mẫu Đơn, mà cây phi tiêu này lại bay đến từ cánh rừng gần đó...

Song Song lập tức kéo cương ngựa, quay đầu hướng về phía cánh rừng, cánh rừng cây cối rậm rạp đến nỗi không thể thấy được một tia sáng mặt trời, quả thật là một chỗ trốn lý tưởng...

“Song Song.”

“Ai?” Nàng kinh ngạc nhìn chung quanh tìm kiếm.

“Là ta.”

Trong chốc lát, một bóng người từ trên cây nhảy xuống...

“Ngũ sư huynh?” Kiều Song Song lập tức leo xuống ngựa, chạy đến hướng Ngũ sư huynh, gương mặt khó nén kinh dị: “Huynh làm sao có thể trà trộn vào đây được? Không ai phát hiện ra huynh sao?”

“Yên tâm, rất thuận lợi, mặc dù trà trộn vào sơn trang quả thật không dễ, phải tốn rất nhiều công sức mới có thể vào được, sư muội... muội thế nào, có tốt không?”

“Muội? Muội rất tốt, có thể nhìn thấy được Ngũ sư huynh, muội thật vui.” Trong tất cả các sư huynh, chỉ có Ngũ sư huynh là đối với nàng tốt nhất, cũng là người quan tâm đến nàng nhất.

“Ta cũng rất vui mừng khi thấy được muội, từ sau khi muội xuất giá, ta không thể nào liên lạc được với muội, cho nên không thể biết được tình hình của muội, Phi Lãnh Nghê có hoài nghi muội hay không?”

Song Song cảm thấy thất kinh, nhưng gương mặt vẫn cố gắng trấn định: “Không có, nếu hấn hoài nghi, chỉ sợ mạng của muội cũng không còn chứ đừng nói gì đến cưỡi ngựa đi dạo khắp nơi, đúng không?” >”

Nàng cũng không dám nói cho người khác biết, kỳ thật từ lúc chưa bị gả vào Phỉ Thuý sơn trang, nàng đã “thật thà bẩm báo” tất cả mọi chuyện cho “trang chủ” biết... TT_TT

“Vậy là tốt rồi, sư phụ rất sợ hành tung của muội bị bại lộ, bởi vì hai nữ thích khách đảm đương giả dạng nha hoàn của muội đã bị đưa trở về.”

“Sao?”

“Muội không biết ư?”

“Muội... đương nhiên biết, lòng nghi ngờ của Phi Lãnh Nghê quá nặng, ngay cả nha hoàn của hồi môn của muội cũng không được phép ở lại trong sơn trang.” Song Song cảm thấy thật bất ngờ, nàng không biết rằng thì ra hai vị sư tỷ đã được đưa ngược trở về, thế mà nàng cứ tưởng bọn họ vẫn còn bị Phi Lãnh Nghê giam giữ.

Thật may mắn hai vị sư tỷ không có việc gì, Song Song nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Sư muội.”

Ngũ sư huynh đột nhiên cầm lấy tay nàng, khiến Song Song đương trường ngẩn ra.

“Ngũ sư huynh?” 0_0?

“Lúc trước khi sư phụ chọn muội, ta cũng đã cố gắng xin người thu hồi mệnh lệnh, hoặc có thể phái người khác đi, nhưng mà... sư phụ không đồng ý.”

Nhìn thấy vẻ mặt áy náy của Ngũ sư huynh, nàng lập tức tỉnh ngộ: “Thì ra sư huynh đã giúp muội cầu xin sư phụ, cảm ơn sư huynh, huynh đối với muội thật tốt.”

“Trong tổ chức còn rất nhiều người thích hợp hơn cho nhiệm vụ lần này, chuyện này thật quá nguy hiểm, đáng lẽ sư phụ không nên phái muội đi, ta cũng đã mắng qua Ngọc Thiên, nếu không phải nàng ta đề nghị sư phụ phái một người không giống thích khách, sư phụ cũng sẽ không chọn muội, muội cũng không phải chịu uỷ khuất gả cho Phi Lãnh Nghê, sống ở đây để phải chịu đủ mọi tra tấn cùng với bị tên nam nhân kia tàn phá.”

“Ách... không sao, muội ở nơi này cũng không cảm thấy khổ.” Kỳ thật, mỗi ngày nàng đều được ăn ngon mặc đẹp, người trong sơn trang ai ai cũng kính trọng đối với nàng, so với khi còn ở tổ chức Mẫu Đơn tốt hơn mấy trăm lần...

“Huynh biết, muội cũng không muốn bị gả cho tên nam nhân kia, nhưng vì nhiệm vụ nên muội không thể không cho hắn chạm vào.”

Kiều Song Song thu hồi bàn tay đang bị Ngũ sư huynh cầm, vội cúi đầu chuyển thân mình sang hướng khác nói: “ Đây là nhiệm vụ, cũng chỉ có cách này mới có thể tiếp cận được hắn thôi.”

Nàng ý thức được hai má của mình đang nóng lên, vì không để cho sư huynh phát hiện nên vội quay mặt tránh đi chỗ khác...

Quái lạ, vì sao hai má của nàng lại đỏ lên chứ???

Khi sư huynh nói đến chuyện ấy, kỳ thật nàng mới phát hiện bản thân mình nào có cảm giác uỷ khuất, ngược lại nàng còn thích cảm giác cùng hắn đồng giường cộng chằm, nhớ đến những lúc hắn hôn nàng, chạm vào nàng, rồi... ôi ôi... >”o

“Muội quan tâm ta như vậy khiến cho ta rất vui, nhưng muội cứ yên tâm, kế hoạch của ta tốt lắm, sư phụ cũng đồng ý, không lâu sau ta sẽ đến tìm muội, muội nhất định phải kiên nhẫn chờ ta.”

Kế hoạch? Kế hoạch gì chứ? Nàng cảm thấy thật bất an, muốn mở miệng hỏi nhưng Ngũ sư huynh đã rời đi, trong chớp lát đã biến mất phía sau rừng cây...

Kế hoạch mà Ngũ sư huynh vừa nói, nhất định có liên quan đến việc ám sát Phi Lãnh Nghê, vậy phải làm sao bây giờ???

Sớm biết như thế nàng đã không cần đẩy hắn ra nhanh như vậy, đáng lẽ nên hỏi rõ kế hoạch tiếp theo là cái gì, nàng phải cứu Phi Lãnh Nghê!

Kiều Song Song tâm loạn như ma, giờ phút này nàng không còn tâm tình mà cười ngửa, chỉ ảo não qua lại tới lui...

Chỉ lo lắng suông cũng không có biện pháp, vẫn là đi về trước rồi nói sau...

Nàng xoay người, đang định đi dẫn ngựa, đột nhiên cả người cứng đờ, thẳng tắp nhìn chằm chằm vào người đang đứng phía trước mặt, hoảng sợ đến mức máu cả người như muốn đảo chiều...

Phi Lãnh Nghê đang đứng cách nàng mười bước phía trước, hai tay chấp phía sau lưng, lẳng lặng nhìn nàng...

Ông trời! Hắn khi nào thì xuất hiện? Hắn ở đây bao lâu rồi? Hắn... hắn chẳng lẽ đã nhìn thấy tất cả rồi sao??? >”

“Trang... trang chủ...” >0

Thân ảnh cao ngất, nho nhã chậm rãi tiến đến gần nàng, Phi Lãnh Nghê thản nhiên dừng lại trước mặt Song Song, đôi mắt cẩn thận ngắm nhìn dung nhan hơi tái nhợt của nàng...

“Mặt của nàng trắng bệch.” Bàn tay xoa xoa gương mặt của nàng, giọng điệu rất bình thản.

“Vây... vậy ư?”

“Nhìn rất giống nàng đang khấn trương.”

“Không... không có nha.” >0”0

Phi Lãnh Nghệ hung hăng hôn nàng, giống như đang tiến hành trừng phạt cái miệng nhỏ dám nói dối, nụ hôn mãnh liệt cơ hồ khiến cho Song Song không thở nổi, haizzz... mà cũng đúng thôi, biểu tình chột dạ hiện lên rõ ràng trên gương mặt của nàng, làm sao mà khiến hắn không nghi ngờ cho được, Phi Lãnh Nghệ chỉ cần liếc một cái là nhìn thấu ...

Nụ hôn của hắn tựa như cơn gió mãnh liệt khiến nàng rối loạn đồng thời cũng hiểu được, nụ hôn của sư huynh không hề lay động được lòng của nàng, chỉ có tên nam nhân... ngoài lạnh lùng trong lòng cuồng nhiệt này... mới khiến cho nàng mất đi sự kiềm chế, một lần rồi thêm một lần nữa chìm sâu trong đó...

Song Song rút cuộc hiểu được nàng đã yêu mến Phi Lãnh Nghệ mất rồi, sự do dự phải lựa chọn giữa tổ chức Mẫu Đơn cùng với Phỉ Thúy sơn trang cuối cùng đã có chân chính đáp án...

Mặc kệ hắn lấy nàng là vì lý do gì, là lợi dụng nàng cũng được, không thương nàng cũng không sao, chỉ cần nàng xác định bản thân mình thương hắn là được rồi.

Cho dù phải hi sinh tính mạng của nàng, nàng nhất định cũng phải bảo vệ hắn...

Qua mấy ngày sau, chuyện mà Kiều Song Song lo lắng rốt cuộc cũng đã đến.

Sáng sớm ngày hôm đó, sau khi nàng cùng lão phu nhân và San San đi chùa dâng hương về, quản gia liền chạy đến thông báo.

“Bẩm phu nhân, ngài về thật đúng lúc, trang chủ thỉnh phu nhân đến sảnh lớn, có vài vị khách đến chơi, nói rằng muốn gặp mặt phu nhân.”

“Là ai vậy?”

“Bọn họ nói là người thân của ngài.”

Nàng không có người thân nha! >”

Lời vừa sắp nói ra miệng, bỗng dưng cảm thấy cả kinh, một cái ý tưởng thật đáng sợ loé lên trong đầu, sẽ không phải là... >00

“Nha đầu thối, nói bậy bạ cái gì vậy?”

San San sờ sờ đầu, gương mặt vô tội quay sang uỷ khuất cùng với tẩu tử: “Tẩu xem, xương cốt của mẹ quả thật rất cứng, đầu của ta sắp bị mẹ đánh hỏng, hic!”

Phi San San đùa giỡn khiến mọi người tâm tình thật vui vẻ, ngay cả lão phu nhân cũng cười mắng nàng.

Khi lão phu nhân cùng San San đi rồi, Song Song lập tức thu liễm khuôn mặt tươi cười, kéo cao váy, hướng đại sảnh chạy đến...

Vừa bước đến cửa sảnh, sau khi nhìn thấy một nam một nữ, tâm tình của nàng lập tức liền như rơi vào đáy vực thẳm...

Thật bất hạnh, nàng đoán đúng rồi...

Phi Lãnh Nghệ quay đầu lại, nhìn nàng rồi nở một nụ cười thật mê người: “Phu nhân, biểu ca cùng biểu tẩu của nàng đến thăm nàng đây.”

Khi Kiều Song Song nhìn thấy “biểu ca” – Ngũ sư huynh, cùng với “biểu tẩu” – Ngọc Thiên sư tỷ đứng bên cạnh thì cả người đều ứa ra mồ hôi lạnh, nàng phải rất cố gắng mới có thể khống chế bản thân không biểu thị thái độ bị kinh khiếp ra ngoài, lúc này đây cả người Kiều Song Song cương cứng ngắc rất rõ ràng.

“Song Song muội muội.” Trầm Ngọc Thiên nhiệt tình chạy đến ôm lấy nàng: “Biểu muội tốt của ta, ta nhớ muội muốn chết, muội ở nơi này có khỏe không? Đáng lẽ chúng ta nên sớm hơn một chút đến thăm muội, nhưng đều do biểu ca cứ bận việc buôn bán tối mắt tối mũi, nên phải dời lại hôm nay mới đến thăm muội được.”

“Biểu muội, đã lâu không gặp, thực xin lỗi, hiện tại mới có thể đến thăm muội, muội sẽ không trách biểu ca có đúng không?” Ngũ sư huynh cười, ánh mắt đầy thâm tình ẩn ý...

“Không đâu, muội được gặp lại biểu ca cùng biểu tẩu, vui mừng còn không kịp, như thế nào có thể trách?”

Kỳ thật là nàng muốn khóc còn không kịp cơ, ôi ôi... sự việc sao lại diễn ra thế này cơ chứ??? TT__TT

Song Song lúc này gần như bị dọa chết đứng rồi, đầu óc nàng loạn như ma, trăm ngàn lần cũng không nghĩ đến Ngũ sư huynh cùng Ngọc Thiên sư tỷ giả dạng người thân của nàng đến nơi này...

Chính mình là cô nhi, không có người thân, nên càng không có biểu ca cùng biểu tẩu nha? Mà chuyện này... Phi Lãnh Nghệ cũng biết vô cùng rõ ràng.

Sư huynh cùng sư tỷ làm như vậy, chẳng khác gì nói thẳng với hắc rằng bọn họ là giả mạo, Phi Lãnh Nghệ dùng ngón chân cái thôi cũng suy ra được bọn họ chính là đồng bọn cùng với nàng.

Song Song kinh hãi nhìn về phía Phi Lãnh Nghệ, nhưng hắc vẫn thuy thuy chung cười rất tao nhã...

“Khó có cơ hội được tiếp đón biểu ca cùng biểu tẩu đường xa đến chơi, nhất định phải đưa hai vị đi vòng quanh dạo chơi mới được.”

“Không, không cần đâu, biểu ca cùng biểu tẩu chỉ đến thăm thiếp một lúc thôi, chốc lát nữa hai người họ sẽ trở về thôi.”

“Chúng ta cũng không vội đâu, biểu ca cùng biểu tẩu đặc biệt đến thăm muội, tẩu còn chưa có cùng muội tâm sự cho thỏa những ngày xa cách, như thế nào có thể nhanh rời đi như vậy? Có phải hay không?” Trầm Ngọc Thiên vừa nói vừa trừng mắt nhìn Song Song.

Song Song lại vội vàng sửa lại lời nói: “Như vậy chúng ta đến Ngọc Bảo Lâu được không, chỗ đó là quán ăn nổi danh ở nơi này, muội đưa hai huynh tẩu đi ném thử.”

“Làm gì lại tiêu hoang phí như thế, chúng ta không thích ăn sơn hào hải vị đâu, chỉ cần ở nhà làm vài món bình dân là được rồi.” Ngũ sư huynh nói.

“Hai người là khách quý của gia trang, nếu chỉ chuẩn bị vài món bình dân tiếp đãi quả thật cho thấy nhà chúng ta thật keo kiệt, có đúng hay không nương tử?”

Nụ cười của Phi Lãnh Nghệ rất thân thiết có lẽ, nhìn qua hai người bọn họ thật thân thiết, nhưng mà lúc này Kiều Song Song trên lưng càng ứa ra mồ hôi lạnh nhiều hơn, nàng vẫn cố gắng duy trì trấn tĩnh ngoài mặt, bởi vì nàng biết, chỉ cần chính mình tiết lộ ra nửa phần, Phi Lãnh Nghệ nhất định sẽ giết bọn họ...

“Nếu không phiền thì...”

“Nương tử đã nói như vậy, thì nhất định hai vị đây chính là biểu ca cùng biểu tẩu của nàng, vậy ta nên chiêu đãi tốt hai vị.”

“Vậy, cung kính không bằng tuân lệnh, chúng ta không khách khí.”

“Như vậy, chi bằng tối nay hai vị cứ nghỉ lại Phỉ Thuý sơn trang có được không?”

Kiều Song Song nhin không được âm thầm hút không khí.

“Không cần đâu, biểu ca cùng biểu tẩu còn có chuyện quan trọng, chỉ sợ không thể...”

“Chúng ta nào có việc bận nào đâu, cho dù có chuyện gì quan trọng đi nữa, thì cũng sẽ dành khoản thời gian thăm biểu muội, huống chi bây giờ hai người chúng ta là riêng đến thăm muội nha.” Trầm Ngọc Thiên trừng mắt liếc nhìn Song Song một cái.

“Một khi đã như vậy, mời hai vị cứ ở lại sơn trang vài ngày đi.”

Trầm Ngọc Thiên nhanh nhẹn giành nói, không cho sư muội có cơ hội mở miệng: “Cám ơn trang chủ hiếu khách, như vậy chúng ta không khách khí.”

Phi Lãnh Nghệ ôn nhu cười nhìn về phía thê tử, đôi môi vẫn duy trì nụ cười mê người cùng cử chỉ lễ độ nho nhã: “Phiền toái phu nhân, nàng đưa biểu ca cùng biểu tẩu đến phòng dành cho khách đi, nàng đã lâu không gặp người thân, nhất định là có rất nhiều chuyện muốn tâm sự, đúng không?”

Hắn vẻ mặt càng ôn nhu, biểu hiện càng mềm nhẹ thì Kiều Song Song trong lòng càng âm thầm kêu khổ, nhưng cũng đành phải phối hợp với hắn giả bộ gương mặt tươi cười.

“Vâng, ta cùng biểu tẩu có rất nhiều chuyện muốn nói, khó mà có cơ hội được gặp nhau, hai chúng ta nhất định phải dành cả đêm nay để tâm tình.”

Haizzz... Song Song không có biện pháp, đành phải để sư tỷ Ngọc Thiên kéo đi...

Ôi trời...cái này... đại họa sắp ập xuống đầu của nàng rồi... TT_TT

Kiều Song Song sốt ruột đi qua đi lại trong phòng.

Ngũ sư huynh cùng Ngọc Thiên sư tỷ đang ở tại nơi này, dùng đầu gối nghĩ cũng biết là bọn họ trà trộn vào đây là để tìm cơ hội ám sát Phi Lãnh Nghệ.

Trên thực tế, bọn họ sẽ không thể giết được hắn, bởi vì thân phận của bọn họ đã bại lộ mà vẫn chưa biết, cố tình nàng lại không thể nói, càng không hiểu được Phi Lãnh Nghệ nếu đã biết sự thật họ là thích khách, thì tại sao lại để cho bọn họ ở lại sơn trang? >”

9. Chương 9

“Nguy rồi, có người đến! Mau, mau trốn đi!”

Vì vội vàng, cộng thêm bất đắc dĩ, Song Song vội vàng kéo Ngũ sư huynh trốn vào dưới sàn giường trong phòng, sau đó lại đi ngược về hướng phòng khách, lúc này, cửa đã mở ra, đi vào chính là Phi Lãnh Nghệ...

“Trang... trang chủ.” Kiều Song Song cố gắng bảo trì bình tĩnh, làm bộ như không chút để ý ngẩng đầu lên.

Phi Lãnh Nghệ từ từ đi tới, giọng điệu không nhanh không chậm: “Thì ra nàng ở đây sao, mẹ cùng San San không phải đã hẹn nàng đến ngoài đình cạnh bờ ao uống trà à?”

“Đúng, thiếp... thiếp đang định đi đây.” Song Song vội vàng nói, rồi muốn nhanh chóng rời đi, nhưng lúc đi ngang qua bên cạnh Phi Lãnh Nghệ, bỗng dừng lại bị hắn ôm lấy thắt lưng...

“Trang chủ?” 0_0?

Đôi mắt sâu không thấy đáy kia chậm rãi đánh giá gương mặt của nàng, thoạt nhìn như không chút để ý, nhưng lại ẩn chứa một cỗ uy nghi khiến kẻ khác phải sợ hãi...

“Nhìn nàng... giống như rất khẩn trương.”

“Không có a, tướng công đa tâm thôi.” Kiều Song Song cố gắng bày ra gương mặt tươi cười.

Phi Lãnh Nghệ vẫn không buông ra nàng, khoé môi giờ lên một tia tươi cười rất thần bí. Ngày thường nàng đều gọi hắn một tiếng trang chủ, lúc này đây lại đổi giọng gọi hắn tướng công, thật sự là đáng yêu nha...
^^=

Hơi thở của hắn lặng lẽ tiến đến gần, ý đồ rất rõ ràng, hắn muốn hôn nàng, lúc này... hắn... cứ nhiên... định đối với nàng...

“Trang... trang chủ?” >0

“Ta thích nghe nàng gọi ta tướng công.”

Nhiệt năng nhanh nhẹn hoạt nhập vào miệng, dây dưa chiếc lưỡi thơm tho của nàng, hắn đem nàng ôm vào trong ngực, bề ngoài nhìn như một nam nhân nho nhã, nhưng thực tế động tác lại không hề nhã nhặn dù chỉ một chút, bàn tay ở trên người nàng dao động tràn ngập tính xâm lược, khiến cho hô hấp của nàng trở nên dồn dập, dưới sự làm càn đùa giỡn của hắn, Song Song thở dốc liên tục...

Nàng vừa thẹn vừa khiếp, nhưng lại không thể ngăn cản hành động làm càn của hắn, nàng cũng mơ hồ cảm giác được hắn dường như không giống lúc bình thường... từng động tác, nụ hôn của hắn đều tràn ngập tính xâm lược, khẳng định nàng chỉ là của riêng hắn...

“Đừng như vậy... vạn nhất bị người nhìn thấy...”

“Khuê phòng của hai người chúng ta, ai sẽ vào chứ?”

Phi Lãnh Nghệ ôm lấy nàng, đặt lên bàn ngoài phòng khách, hành động của hắn khiến nàng vừa thẹn vừa sợ, hắn... hắn thế nhưng ở đây muốn nàng... >0”0_0< khiến=“” cho=“” ban=“” ngày,=“” nàng=“” phải=“” dùng=“” mọi=“” biện=“” pháp=“” để=“” che=“” lấp,=“” nếu=“” che=“” không=“” được=“” thì=“” đành=“” phải=“” dùng=“” son=“” phấn=“” thoa=“” lên=“” mà=“” giấu=“”>

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng, nàng là cô dâu mới rất được trang chủ yêu thương, sủng ái, nhưng trên thực tế, từ đáy lòng nàng hiểu được, Phi Lãnh Nghệ chỉ là diễn cho người khác xem mà thôi.

“Người... sẽ không là đối với hắn lâu ngày sinh tình chứ?”

“Sao cơ? Không có đâu sư tỷ.”

“Thật vậy chẳng?”

Sư tỷ Ngọc Thiên đang nghi ngờ nàng... không được, nếu để sư tỷ biết thì nguy rồi. Vì thế, Kiều Song Song mặc kệ tất cả, nhấc tay lên thề: “Đương nhiên là thật, nếu muội yêu hắn, muội sẽ chết không được tử tế.”

Nàng son sắt thề, cũng giả vờ một bộ dáng kiên quyết, quả nhiên khiến cho sư tỷ Ngọc Thiên động dung...

“Được rồi, người đã dám thề thì ta rút lại lời vừa nãy, xem như là ta hiểu lầm người.”

Kiều Song Song vụng trộm thở ra một hơi, thật may mắn, nàng giấu diếm qua được ải khó này... >_0<>

“Sư tỷ~~ tỷ làm muội đau quá.”

Bàn tay của Ngọc Thiên lại một lần nữa bấu vào vai Song Song, bả vai lập tức truyền đến một cỗ đau đớn như dao cắt, cảm giác giống y hệt như một trăm cây kim đang đâm vào nàng...

“Nếu người không thành thật, ta sẽ bóp nát xương cốt của người.”

A... đau quá nha... võ công của nàng không bằng sư tỷ, vì thế Song Song không dám cãi lại Ngọc Thiên, sắc mặt nàng bây giờ càng lúc càng trắng, mồ hôi lạnh tuôn ra như mưa, ý thức đã bắt đầu hỗn loạn...

“Buông Song Song ra.”

Ngũ sư huynh vừa vào cửa, nhìn thấy tình cảnh như thế liền phẫn nộ mệnh lệnh.

“Sư huynh.” Trầm Ngọc Thiên vừa thấy Ngũ sư huynh trở về, nguyên bản thần sắc đang cực kỳ sắc bén nhanh chóng chuyển sang vui sướng, buông ra sư muội, chạy nhanh về phía Ngũ sư huynh: “Huynh đã đi đâu vậy? Từ chiều đến giờ không tìm thấy huynh, hại muội lo lắng muốn chết.”

Ngũ sư huynh trực tiếp lướt qua Ngọc Thiên, cầm tay Song Song, nhìn gương mặt tái nhợt của nàng mà đau lòng nói: “Muội có sao không?”

Kiều Song Song thẹn thùng rút bàn tay về: “Muội không sao.”

Ngoài miệng thì nói không có việc gì, nhưng biểu tình của nàng lại thập phần thống khổ, hơn nữa còn phải cố gắng bảo trì khoảng cách khiến lòng của Ngũ sư huynh khổ sở, hắn nhận không được trừng về hướng Trầm Ngọc Thiên phẫn nộ.

“Tại sao muội lại làm như vậy với Song Song?”

“Muội nào có a.”

“Muội còn dám nói造谣.”

“Muội.....”

Kiều Song Song vội vàng hoà giải: “Sư tỷ là bởi vì lo lắng sư huynh bị mất tích mới nhất thời kích động, không cẩn thận hơi quá tay mà thôi, huynh đừng trách sư tỷ.”

“Đúng vậy, sư huynh, muội cứ lo huynh gặp nguy hiểm nên mới tìm sư muội đến hỏi, đều là do muội quá lo lắng, không chú ý nên mới dùng lực hơi mạnh mà cầm tay sư muội má thôi.”

Đôi mắt Ngũ sư huynh, Trầm Ngọc Thiên hoá thành một thiếu nữ ôn nhu động lòng người, thâm tình rất chân thành, nhưng dẫu sao nàng vẫn không thể lừa được mắt Ngũ sư huynh, hẳn biết, Trầm Ngọc Thiên ở sau lưng hẳn khi dễ tiểu sư muội, mà tiểu sư muội tâm địa vừa thiện lương lại vừa dễ mềm lòng, luôn luôn không bao giờ trách sư tỷ, chính bởi như thế hẳn mới thích sư muội...

“Sư muội...”

“Trời cũng đã tối rồi, sư huynh bận rộn một ngày chắc đã mệt chết, huynh nghỉ ngơi đi, muội phải trở về phòng.” Kiêu Song Song không dám trì hoãn nhiều, từ lần trước bị Ngũ sư huynh hôn, nàng luôn luôn cố gắng bảo trì khoảng cách, nhìn thấy gương mặt sư tỷ càng ngày càng khó xem, nàng vẫn là nhanh nhanh rời đi là tốt nhất... >_”

Hiện tại, cả thân trên của nàng đều trần như nhộng, ngay cả cái yếm cũng không có mặc, hẳn đứng cạnh bên nhìn chăm chăm hại nàng thật mắc cỡ, xấu hổ muốn né tránh, kết quả không cẩn thận xả đau đến vết thương, bả vai truyền đến một cơn đau như đao cắt...

“Ôi... đau quá

” Kiêu Song Song đau đến nổi nước mắt đều chảy ra...

Phi Lãnh Nghệ lập tức ôm lấy nàng, đưa nàng ngồi xuống ghế dài, ánh mắt lợi hại nghiêm túc nhìn chăm chăm vào vai của nàng, biểu tình của gương mặt thoát nhìn không ra một cảm xúc, nhưng đôi mày kiếm lại nhíu chặt còn đáng sợ hơn cả Song Song...

Lúc này nàng đau đến mức không còn sức lực để che lấp bộ ngực còn đang trần của mình, cũng không hiểu được Phi Lãnh Nghệ rốt cuộc đang nhìn cái gì, trên vai bắt quá chỉ là vài dấu tím đen, có cần nhìn chăm chăm như vậy không? >0

Bạc môi lạnh lùng hừ nhẹ: “Quý tử công.”

Nàng vốn đang tính toán nghĩ ra cái lý do, định nói chính mình cưỡi ngựa không cẩn thận nên bị té ngã mới tạo ra dấu thương như vậy, không thể tưởng tượng được hẳn liếc mắt nhìn một cái đã nhận ra được nàng là bị “Quý tử công” của sư tỷ đánh thương...

Thật là..... =__=! Sao cái gì người cũng biết vậy, cứ thế ta làm sao nói dối người đây... >0”0””

10. Chương 10

Tại địa lao lạnh lẽo quanh năm không thấy được một tia nắng mặt trời...

Kiều Song Song bị nhốt tại một gian phòng ẩm ướt và tối đen, nàng ngồi cuộn mình ở một góc dựa lưng vào tường, trên cánh tay vẫn còn chảy máu, nàng cảm giác cơ thể giờ đây không còn một tý sức lực, miệng khô lưỡi khô...

Không biết sư huynh cùng sư tỷ ra sao rồi, có còn sống không?

Nàng thật muốn gặp Phi Lãnh Nghệ, cầu xin hẳn tha cho bọn họ, nàng cũng muốn nói cho hẳn, sự tình không giống như hẳn nghĩ đâu, nàng không có thất tín cũng như không có phản bội hẳn, từ đầu đến cuối nàng vẫn luôn suy nghĩ biện pháp để ngăn cản trận giết chóc này.

Lúc ấy, nàng quả thật bị vẻ mặt lãnh khốc của hẳn khiến cho khiếp sợ, hơn nữa lúc ấy lại bị thương cho nên không còn sức lực để giải thích vì sao bản thân lại ở phòng bếp và vì sao lại hạ thuốc độc vào trong thức ăn...

Nàng không sợ chết, nàng chỉ sợ đời này sẽ không được gặp lại hẳn...

Mỗi khi nhớ đến ánh mắt lạnh như băng kia, nước mắt của nàng sẽ không ngừng chảy ra, tựa như những hạt trân châu rơi lã chã thấm ướt cả gò má lẫn xiêm y...

Trên thực tế, vì để lừa sư tỷ, nàng sớm đem thuốc bột trong hai bình trao đổi, bởi vì nàng nghĩ, chỉ cần mọi người ăn canh, thì chẳng khác gì uống vào thuốc giải, sau đó sẽ không cần phải lo lắng tính mạng bị độc được của tổ chức uy hiếp...

Mọi người đều nghĩ là nàng hạ độc, nhưng thực chất là nàng đang cứu mọi người, đáng tiếc nàng chưa có cơ hội để giải thích thì đã bị nhốt vào đây...

Cũng tốt, ít nhất là trước khi chết nàng cũng không có làm chuyện thực xin lỗi hần...

Nàng sẽ chết sao?

Phi Lãnh Nghệ sẽ giết nàng sao?

Khi nàng còn đang suy nghĩ về vấn đề này thì rất nhanh đã có đáp án.

Cửa lao mở ra, có hai người đi vào, Song Song ngẩng đầu và nhận ra đối phương.

“Trọng Uy, San San.”

Hai người bọn họ đứng trước mặt nàng, cái gì cũng không nói, chỉ là đem một ly rượu đặt ở trên mặt đất trước mặt nàng...

“Uống hết đi.”

Kiều Song Song nhìn cái chén chứa đầy chất lỏng bên trong, nội tâm đau khổ cùng chua xót, nàng nhìn cái chén thất thần một hồi lâu, sau đó nàng từ từ bình tĩnh trở lại, thản nhiên hỏi: “Là mệnh lệnh của hần sao? Chén rượu này chính là tiệc tiễn đưa ta đến gặp Diêm Vương đúng không?”

Giọng nói của nàng vô cùng chua xót pha lẫn đau đớn...

Trọng Uy vẻ mặt trầm lặng, đôi môi nhắm chặt, cái gì cũng không nói, mà San San thì lại dường như muốn nói lại thôi, nghĩ muốn mở miệng nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống không nói...

Nước mắt lại một lần nữa tuôn rơi, Kiêu Song Song bưng lên cái chén, thản nhiên nở nụ cười...

“Cũng tốt, uống xong sẽ không còn có chuyện gì có thể khiến cho phiền não nữa, Trọng Uy, San San, thật vui khi được quen biết cùng hai người, đáng tiếc ta lại không phải là một tấu tử tốt, cũng không phải là một người vợ tốt, kiếp này chúng ta không có duyên, chỉ hi vọng kiếp sau ta có thể làm được người tốt.”

Song Song bưng chén uống một ngụm, chất lỏng lạnh lẽo theo yết hầu chảy vào trong bụng, chỉ một lát sau, nàng cảm thấy ý thức dần dần hôn mê...

Cũng không có thống khổ nhiều lắm, chỉ là giống như muốn ngủ mà thôi, như vậy được chết theo kiểu này, cũng coi như là hần đã từ bi...

Cái chén trong tay từ từ hạ xuống, nàng nhắm đôi mắt lại, suy sụp té trên mặt đất, nằm không nhúc nhích...

Khi xác định nàng thật sự không còn ý thức, Phi Trọng Uy vội vàng đi tới: “Lúc này không nên trì hoãn, chúng ta phải hành động nhanh lên một chút.”

“Như vậy có được không? Nhị ca, chẳng lẽ chúng ta cứ vậy mà không thêm nói cái gì hết cho tấu tử sao?”

“Đại ca đã ra lệnh là không được nói, muội dám làm trái sao?”

“Đương nhiên không dám, nhưng mà... đại tấu như vậy thì thật tội nghiệp mà.”

“Còn biện pháp nào nữa đâu, nếu chúng ta không chiếu theo lời nói của đại ca mà đi làm, đến lúc đó đáng thương chính là hai người chúng ta nha.” >_o0

Kiều Song Song rốt cuộc không thể ức chế, ôm chặt lấy hần oa oa khóc lớn lên, đem tất cả những tâm tình đã cất giấu bấy lâu nay một lần phát tiết toàn bộ...

Thì ra những lời nàng đã từng nói hần đều ghi tạc trong lòng.

Thì ra, những ủy khuất của nàng hẳn đều biết rõ.

Thì ra, hẳn lấy nàng là xuất phát từ thật lòng.

Thì ra, hẳn làm nhiều điều như vậy, tất cả đều chỉ vì bảo vệ cho nàng.

Thì ra... nhiều như vậy nguyên nhân...

Nàng còn có thể nói điều gì đây? Cho dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể biểu cảm hết những lời cảm kích cùng vui sướng của nàng, nhưng có một điều nàng thật muốn nói với hắn.

“Phu quân.”

“Sao vậy?”

“Thiếp yêu chàng.”

Đôi môi trên gương mặt điển trai giương lên thành một nụ cười, ánh nến trong căn phòng lập tức bị thổi tắt, trướng màn buông xuống, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, tuy đã là lần thứ hai, nhưng mỗi khắc vẫn giá trị ngàn vàng đó nha...

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-gia-thich-khach>